

Jhr. dr. Pieter W. van Foreest

Mijn naam is Pieter van Foreest en ik ben en nazaat van een aantal VOC-bewindvoerders. Een van die bewindvoerders is Jacob van Foreest die hier hangt, hij hangt hier in het Stedelijk Museum in Alkmaar. Zoals u hoort lopen er hier ook een aantal kinderen rond en vergapen zich eigenlijk aan de verschillende onderwerpen ook uit de Gouden Eeuw.

Ik ben voorzitter van Stichting van Foreest en Van Egmond van de Nijenburg Deze stichting bewaart alle portretten, archieven en een poppenhuis die door de familie zijn bewaart. Onder andere deze portretten zijn ook in de familiecollectie. We hebben heel veel kunnen bewaren uit het verleden. In het archief bevindt zich ook nog veel VOC-documenten. Daar is genoeg interessant materiaal om ook nog eens doorheen te gaan.

Een bijzonder verhaal is uit 1717 toen de zoon van Jacob van Foreest naar Texel moest om de bemanning van een schip te kwijten van de reis. Op zijn reis terug kwam hij Peter de Grote tegen. Peter de Grote is op een roeibootje naar hem toegekomen en samen hebben zij een uur lang gedronken en geïmagineerd op een voorspoedige toekomst. Daarna is Peter de Grote vertrokken naar Rusland. Dat is een aardige levende geschiedenis waar mijn voorouders bij betrokken waren.

Ik denk van alle delen van de geschiedenis waar mijn familie bij betrokken was heeft zijn goede en zijn slechte kanten. Je was als bestuurder ook verantwoordelijk voor het gerecht. En De Roode Steen in hoorn, daar werden heel wat hoofden afgehakt. Als je er zo naar kijkt vraag je, je af 'Hoe ben jij daar als nazaat verantwoordelijk voor?'. Zo was de orde van de dag in die tijd. Hetzelfde geldt voor de VOC. Het is moeilijk in te schatten wat voor rol de Foreesten precies in de VOC hebben gehad naast dat zij aandeelhouder waren. Voor de rest zijn zij niet gaan reizen naar het verre oosten. Ze hebben altijd hier gezeten. Maar goed, er zijn ook kwalijke verhalen over de VOC waar ik mee geconfronteerd word. Ik kan voor zover ik weet dit niet terugvoeren op mijn familie behalve dat zij aandeelhouder waren. Maar het is nou ook niet iets om bijzonder trots op te zijn. Het is ook niet dat ik mij schaam. Het is levende geschiedenis. Het zij zoals het gegaan is.